

kin koetimme avustaa Kerttu-perhettä heittelemällä ruokaa puun juurelle.

Kun poikaset olivat jo isommat ja pian kykenevät lähtemään omin varoin lentoon mailmalle, istui äiti-Kerttu pikät ajat pesan reunalla piipattaen, sopertaen ja laulellen, ikäänkuin kertoen pitkiä tarinoita. Ehkä se kertoi pienoisilleen simaivaasta, kultaisesta auringosta, marjamättäistä ja kesätuuleista. Varmaan se kertoi lapsukaisilleen elämän vaaroista sekä sen iloista. Ehkä se kertoi niille Etelästä, jossa se itse talvet asui ja neuvot mistä poikaisensa sen löytäisivät kun syksyn kylmät tuulet ja hallayöt tulevat.

Onnellinen oli Kerttu-perhe. Heidän pieni kotinsa oli ystävä- ja ihanaa, jossa oli ruokaa ja jossa he olivat hyvässä turvassa.

Mutta meidän kissa-äiti Tiina ei katsellut suopein silmin sitä, että me lapset ruokimme ja halimme Kerttu-perhettä. Kissa-Tiina olisi halunnut kaiken huomion ja ystävyysomille pennuilleen ja oli siis kade. Usein se katseli ylös puuhun ja heilutti häntäänsä nihkaavasti, mutta kun me nuhtelimme ja osotimme, että Kerttuja ei saa vahingoittaa, ei se uskaltanut koskaan meidän nähden nousta puuhun, kuin kertoen mitä mailmalle kuuluu.

Vihdoinkin alkoi pesästä kuulua piipitystä ja poikaset kurottelivat pesän syrjään yli suitaan aukoen. Isä-Kerttu kantoi ahkerasti ruokaa pesään ja kun poikaset tulivat niin suuriksi, että niillä oli höyhenpuku, alkoi äiti-Kerttu tulin kantaa niille toukkia ja suuruun. Sen hellä, rakastava muuta herkkupaloja. Me lapset Kerran kuitenkin oli kissa-Tiina,

antanut pyydystysvaistonsa voittaa itsensä niin että unohti meidän ankarat varotukset ja kiipesi puuhun, riisti äiti-Kertun pesästään pienoistensa vierestä ja vei sen herkkumateriaaksi pennuilleen. Sitten se haki poikaset jotka eivät vielä päässeet pakoon lentämään.

Isä-Kerttu oli varhaisella aamuretkellään etsimässä herkkutuokkia perheelleen, kun kissa-Tiina julman tekonsa suoritti. Kun se saapui pesälle tuomiseen, ei siinä ollut muuta jäljellä kuin höyheniä ja vähän risuja. Se lenteli ympäri puistoa, sirkutellen ja kutsuen, vaan ei saanut vastusta.

Kissa-pentuneen naleskeli kapaalään ruuhkolla ja kehräsi, njielissänsä maukkaasta aterista. Isä-Kerttu arvasi, että surma oli vienyt hänen rakkaimpansa. Ei laulanut sen enää, ei iloisesti lennellyt; pää rintaansa vasten se istui rikotun pesän vieressä. Isku oli sille raukalle ollut liian ankara. Se oli ollut niin varma turvastaan ja omistaan.

Kun me huomaamme ruuhkolla pieniä höyheniä ja isä-Kerttu yksin istua nököttelevän pesässä, arvasimme, että kissa-Tiina oli tehnyt julman työn. Kyvineet tulivat meidän silmiimme nähdessämme pikku ystäväme joutuneen surman saaliiksi. Näyttipä kuin kissa-Tiina olisi muistanut varotuksemme, koska se ei liehailinut meidän hyväilyjäme, vaan piipotteli, ja kyllä me olimmekin sille suuttuneita.

Muuttaman päivän perästä löysimme isä-Kertun kuolleen puun juurella. Se raukka oli kuollut tulin kantaa niille toukkia ja suuruun. Sen hellä, rakastava muuta herkkupaloja. Me lapset Kerran kuitenkin oli kissa-Tiina,

Me siskon kanssa laitoimme sen sievään lautaan, jonka koristimme lehdillä ja kukilla. Sanni-täti.

NUORISO JA INTERNATIONALI.

Kiri. Alexandra Kollontay.

(Otteita pitemmästä kirjotuksesta, jonka hän kirjotti New York Callille Amerikassa käydessään v. 1915.)

"Sosialistisesta nuorisosta täytyy muodostua uuden Internationalin todellinen, luja perusta. Nuoriso — tulevaisuuden tuoja. Nuoriso, joka välittää niin vähän menneisyydestä ja toivoo kaikkea tulevaisuudelta. Nuoriso, jonka sielu ei ole saastutettu pikkuporvarillisilla ajatustavoilla ja jonka mieltä ei voi johtaa harhaan edesmenneen ajan ihanteilla. Edespäin, aina edespäin rientävä, reipas, rohkea, uhrautuva vallankumouksellinen työväenluokan nuoriso, sen on tulevaisuus!

"Työväenluokan nuorison tehtävä on lopettaa vallitsevat väärät käsitteet ja ottaa kiinni uudella innolla työväenliikkeen uusiin tehtäviin.

"Työväenluokan nuorison tehtävä on: sulattaa yhteen Internationalin pirstoutuneet renkaat. Nuorison voimalla täytyy ottaa kiinni näihin jaloisiin tehtäviin. Uuden Internationalin rakentaminen riippuu nuorisosta. Tehkää tietä sosialistiselle nuorisolle, tulevaisuuden tuojalle!

"Hartaalla kuunnituksella paljastamme päämme liikkeenme esitaistelijoille, mutta amoastaan kansainvälisesti järjestynyt anti-reformistinen ja anti-militaristinen, kumouksellinen työväenluokan nuoriso voi luoda uuden, voimakkaan, kokoavan työväen Internationalin."

Uudistakaa tilauksenne ajoissa ettei lakkautusta lehden lähettämises-

Sosialistisia IVA-POSTI-KORTTEJA

Tilatkaa heti meiltä, niin saatte ihan postivapaasti 25 sentillä tusinan, osote:

TOVERI
Box 99, Astoria, Ore.

OPETELKAA LAULAMAAN

Lasten Laulukirja

nuottipainos

on hiljattain valmistunut Toverin kustannuksella ja tarjotaan tilattavaksi. Hinta pehmeissä kansissa 25 senttiä ja kovissa kansissa 35 senttiä. Tämä kirja on ensimmäinen nuotilla varustettu Lasten laulukirja suomalaisessa kirjallisuudessa. Hankkikaa se lapsellenne.

ONKO KUVATAULUNNE KEHYKSIA VAILLA?

Laitamme ne teille kehyksiin valittane mukaan. Jättäkää tilauksenne

TOVERIN KIRJAKAUPPAAN

Meillä on myös valikoima valmiiksi kehytetyjä kuvatauluja myytävänä.

Ja niskan. "Tuota en olisi uskaltanut sanoa," hän kuiskasi — "ensimmäiseksi! En ole uskaltanut tunnustaa sitä edes itsellenikään. Oi, jospa olisin kaunis — mutta mitä tilaisuutta minulla olisi," hän huusi nousten ja ajatun nauttunsa kokonaan pudota cikapälkää. "Mitä tilaisuutta minulla on päästä tästä kurjuudesta? Katsele minua! Yksikään mies ei —" Hän valpui jälleen istualleen nojaten käsinsä, kuumien kyynelten valussa pitkän poskia. "Ei, minulla ei ole mitään pelastusta tästä — ei niin mitään."

Hetken kuluttua hän kohotti päätään ja sanoi ystävilleen: "Mutta sinun kasvojesi piirteet ovat säännölliset, sinun silmäsi suuret ja sinun ihosi pehmeä ja kaunis. Ota sinä elämästä mitä saat, minä en koskaan sentäkään halveksi sinua, sillä tekiisin samaten itse, jos vain voisin."

"Oh, kuinka minä vihaan tätä maailmaa! Mitä hyötyä minulla on kauneudestani, jos olen siiveellinen, ja mitä hyötyä on köyhällä työllä yleensä kunniallisuudesta, kun sitä ei voi rahaksi muuttaa, jolla voisi ostaa itselleen uuden päällystetyn tai kunnollisen aterian." Edna naurahti kuivasti ja sitten jatkoi: "Mutta mitä tästä kannattaa jutella! On jo myöhä, menkäämme nukkumaan, sillä pian aamukin jo koittaa," hän lisäsi katsahtaen herätyskelloon pörrön päällä. — "Ja huomenna on taas sama helvetti edessä."

Kaikenlaiset ristiriitaiset ajatukset häiritivät Edna hänen nukkuneensa ja edellisen illan sanat kulkivat hänen korvissaan vielä seuraavana aamuna, kun hän kiiroitti työhönsä osastokauppaan. Halpa aamiainen ei maistunut hänelle; ja ajatuksissaan kulken hän joutui kauppaan työhönsä tavallista aikasempaan. Täällä Amy Jensen, joka työskenteli sikkikankaiden osastossa, huusi häntä pitkien pöytien takaa luokseen.

"Hyvää huomenta, alkunainen lintuni, miten voit?"

Edna hymyili, sillä hän oli liian hermostunut voidakseen jeta vastata. "Olet aikasin tullut itsekin," hän sanoi.

"Niin, minä järjestän näitä uusia, juuri saapuneita sikkikankaita. Eivätkö ne ole kauniita? Olen keksinyt suunnitelman, miten järjestää ne näytteille. Voit uskoa, että toiset tytöt suuttuvat harmista vihoreloiksi nähtyään keksintöni." Hän nosti kangaspakan olkapäilleen ja antoi sikkun valua eteensä loistavien pöimulhin.

"Mikä harvinaisen väri!" sanoi Edna ihastuneena.

"Uusin väriivivahdus, hopean-harmaan-sinervää," selitti Amy Jensen, asettaen tottuneesti sikkun sievin pöimulhin ja nostaen sitä Ednan väritöntä poskea vastaan. Hämmästyneenä huudahti hän: "Tyttö, tuo on sinun värisi, tuo väri on juuri sinua varten, katsohan!" Hän vei Ednaa pienen koetuskappiin, jonka seinät olivat

suuria kuvastimia, käänsi sähkölamppuun tullen ja katseli sitten nuorta tyttöä ihastuneena. "Sinuna ottaisit tästä kankaasta puun itsellesi!"

Edna katseli kuvaansa peilissä ja tuskin uskoi silmiinsä, sillä niin paljon muutti tämä silkki hänen ihoväriään. — "Paljonko tämä koreus maksaa?"

Amy otti pienen palasen käärepaperia ja alkoi laskea, rullatti sitten paperipalasen kokoon kädessään ja heitti sen pois. "Kuulepas, meillä on valmiita pukuja tästä samasta kankaasta; sinulle tulee halvemmaksi ostaa yksi niistä kuin jos ostaisit kankaan ja maksaisit tekijälle. Koska on aikaa vielä, ennenkuin kauppa avataan, niin tule kanssani kolmanteen kerrokseen valmiiden vaatteiden osastoon ja valitse sieltä itsellesi puku."

Edna seurasi itoveriaan, antoi hänen riisua puseronsa ja auttoi yhden itapuvusta päällensä. "Tämä on varmaankin liian kalpe," sanoi Edna varmana siitä, ettei mitään tuollaista ostaisi.

"Neljäkymmentä viisi dollaria. Väri on uusi vivahdus."

Neljäkymmentä viisi dollaria! Mittei yhtä paljon kuin mitä hän ansaitti kahden kuukauden kuluessa. Edna ei osol sanattomana, ajatellen pientä palkkaansa, joka tuskin riitti elämiseen; siten hän vilkasi taas peiliin eikä voinut vastustaa klusasta. "Minä otan tämän!" hän huudahti, "en välitä, vaikka minun pitäisi nähdä nätkään saadakseni kerrankin jotain sellaista mitä itsekin haluan."

Hän huomasi takanaan suuressa lasikappissa samantlaisen puvun, jota pyöreäpövinen naiskuva pälsutti, leveitten lanteitten hioitellessa työtälsten hoikkuutta. Tämän viereen oli asetettu ryytelleille samanväriset kengät hopeanhohtavine solkineen, jotka heti pistivät Ednan silmiin. Taitavasti keksityt laipapellit kuvastivat loppumattomien näitä loistavia nukkeja. Edna tahtoi päästä pois täältä, sillä hän tunsi, että jokin mahtava voima pidätti häntä. Kuitenkin oli hän ostanut vielä nuo kengätkin, ennen kuin hän palasi työhönsä omaan osastoonsa.

Aamupäivän oli hän hoinen ja onnellinen pelkästään siitä, että omisti nuo kauniit vaatteet, joita niin kauan oli itselleen toivonut. Nyt hänellä oli ensimmäinen sikkipukunsa; se oli omaisuutta, josta hän tuskin vielä eilispäivänä oli saattanut uneksiaakaan. Ei hetkeäkään ajatellut hän nyt turvatonta tulevaisuuttaan eikä sitäkään, että näihin ostoksiin oli huvennut koko hänen pieni, näkönkäkemällä koottu säästönsä ja että se, minkä hän jät velkaa kauppaan, vedetään hänen palkastaan pois joka viikko.

(Jatkoa sivulla neljä)